

ירושלים, י"ב בטבת, תשס"א

7 בינואר, 2001

חוזר מס' ח-2020-06

לכבוד

התאגידים הבנקאיים

הנדון: **הוראות הבנקאות (שירות ללקוח)**

(מועד זיכוי וחייב בשיקים), התשנ"ב - 1992

עמדתנו בהתייחס לפרשנותם הנכונה של הסעיפים 3 ו-6 להוראות הנגיד שבנדון, היתה - מאז מתן ההוראות ואף בדיונים שקדמו להן - כי הפיכתו של זיכוי בגין הפקדת שיק לזיכוי סופי כאמור בסעיף 3 שם, משמעה כי אין הבנק הגובה זכאי לחייב באופן חד-צדדי את חשבונו של הלקוח בגין שיק שחזר, בכל מקרה ובכל ענין. התרופה העומדת לבנק גובה לאחר חלוף המועד הסופי היא אך ורק הגעה להסכמה עם הלקוח או נקיטת ההליכים המשפטיים המתאימים.

לאחרונה, נתקלנו במספר בנקים, הטוענים לפרשנות שונה של הסעיף האמור, ולאפשרות הקיימת לבנק גובה לחייב את לקוחו בגין שיק שחזר גם לאחר מועד הפיכתו של הזיכוי בגין הפקדת השיק לזיכוי סופי.

תימוכין לטענה זו מצאו אותם בנקים ועורכי דינם, בפסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו, בתיק ע"א 516/97, 583/97, בנק לאומי נגד שי לביא מימון ואחרים ובנק איגוד נגד שי לביא מימון ואחרים.

למען הסר ספק ברצוני להביא לידיעתכם, כי בדיון בפני בית המשפט העליון ברע"א 3186/99 הסכימו הצדדים - לרבות הבנקים המעורבים - בין היתר, למתן פסק דין המבטל את פסק דינו זה של בית המשפט המחוזי כמו גם את פסק דינו של בית המשפט השלום בענין, וכך אכן נפסק על ידי בית המשפט העליון בחודש אוגוסט האחרון. פסק דינו האמור של בית המשפט המחוזי בוטל אפוא, ואני סבור כי העלאתו מעתה ואילך כאסמכתא לפרשנות מסויימת, אינה ראויה ואינה מקובלת.

על רקע האמור אני מוצא לנכון לשוב ולהביא בפניכם את עמדתנו ופרשנותנו להוראות הנגיד כמפורט לעיל. אוסיף ואציין, כי עמדתנו זו נתמכת גם בעמדתו של היועץ המשפטי לממשלה, והוא אף ביקשנו להביאה בפני התאגידים הבנקאיים.

אבקשכם להביא דבר מכתבי זה לכל הנוגעים בדבר והעוסקים בו מטעמכם.

בכבוד רב,

יצחק טל
המפקח על הבנקים

(8355.doc)